

*Teden pisanja z roko 2021
od 18. do 22. januarja*

Poezija

Tokio, Pariz, Havaji -
sami znameniti kraji.

A najlepši kraj je Lima.
Tja pošiljajo iz Rima
tovor vseh mogočih rim.
Čuden tovor. Kaj bi z njim?

Rime zlepijo in ukrojiijo
v blagozvočno poezijo.

Harry Potter je bil v mnogočem nenavaden Harry. Tako na primer ni maral poletnih počitnic, pa tudi domače naloge je rad pisal, čeprav je slednje moral početi na skrivaj, sredi noči. Harry Potter je bil namreč čarovnik. Ura je bila že skoraj polnoč in na trebuhu je ležal v postelji. Odejo si je potegnil prek glave, da je bilo, kot bi čepel v šotoru. V eni roki je držal žepno svetilko, z drugo pa je na blazino pred sabo naslonil veliko knjigo z usnjenimi platnicami (Zgodovina čarovništva Mathilde Malhaar). Odprl jo je in konica njegovega orlovskega peresa je kmalu drsela tik nad njo. Harry pa se je mrščil in prežal za podatki, ki bi mu pomagali pri pisanju seminarske naloge z naslovom "Kako nesmiselno je bilo v štirinajstem stoletju sežigati čarovnice". Pero je postalo na začetku odstavka, ki je bil videti obetaven. Harry si je popravil okrogla očala, svetilko je pomaknil bližje h knjigi in začel: "Ljudje, ki ne znajo čarati (običajno jih imenujemo ~~bunkelj~~ni) so se v srednjem veku zelo bali čarovnikov. A ni jim bilo povsem jasno, kdo je čarovnik in kdo ni. Ob redkih priložnostih, ko so zares ujeli čarovnika, so ga sicer poskušali sežgati na grmadi, uspelo pa jim to seveda ni."

Podoba kače

Nikoli nisem mogla skleniti ali je bila nora ali ker je bila nora ali ker je bila temnopolta. V tistem času smo živeli v JZ Londonu in spominjam se, kako sem bila pretresena. Nekega makedonskega novembra večera sem se vračala domov z dela in jo našla v jarku pred našo hišo. Bilo je leta 1978 v zimi nezadovoljstva, ko je vlada izgubila nadzor nad sindikati; do stavek je prihajalo vsak dan v bolnišnicah niso pripravljali hrane za bolnike in nepobrane smeti so v kupih ležale ob pločnikih. Če ne bi prepoznala njenega starega karibskega plašca je morda sploh ne bi opazila ker bi mislila, da je tisti svezjenj v jarku le kup odvrženih oblačil. Njeno pravo ime je bilo Ann Butts in bila je edina temnopolta oseba v naši ulici. Bila je ženska krepke postave in z zadrtim izrazom ter z močnim odporom do družabnih stikov, znano pa je bilo, da rada kaj spiže, še posebej karibski rum in poteti je pogosto sedela na pločniku in prepevala črnske duhovne pesmi. Nalepko nora si je prislužila, zato ker se je med hojo čudno spakovala, momljala sama zase in hodila z čudaškimi korakom kakor pri neki otroški igri. V njej je bilo le malo znano, zgolj to, da je po materini smrti podedovala hišo in nekaj denarja in je, če ne štejemo menažerije potepuških mačk, ki so se naselile pri njej, živela sama.

ALEKS B.R.

Avtor: France Prešeren

Perce

Čedo zno
noč temno razjasnit, hi tare duha!

Čdo ve

Kragulja odgnati, hi bljuzge srce
od zora do mraka, od mraka do dne!

Čdo nči

izbrisat iz spomina nekdanje dni,
brezup prihodnjih odvzet pred oči,
praznati sležati, hi zdanje mori!

Čaho

bit hočeš polt in ti pretečho
je v prsih nosit al pehet al melo!

Stane

se svojega spomni, tipi brez miru!

Tadej Golob: Jezero

Šnežiti je začelo okrog poldneva, in ko se je Džou, nemogoč mešanek med Dobermanom in šnauzerko, pognal po klaniku navzdol, je iz snega štrlela samo njegova črna glava z nadpol povešinimi dobermanjskimi uščki, ki je, vsakič ko je zarila v cec, presenečeno in otožno pogledala gospodnico na robu ceste, potem pa je nadaljevala z isticanjem ramene teniške čogice. Ime je dobil po Joeyju iz Prijateljev, najljubšemu liku mlajše ženske, ki je stala ob robu ceste in se smejala neboljenemu psu. Ko se je nadaljevalka začela vrteti na televizijah, je bila Alina - tako ji je bilo ime - sicer še v vrtnu, pridružila se ji je šele v njenih zadnjih sezonah, a si je kasneje ogledala vse in tudi zlat, deset let kasneje, kdaj pa kdaj kakšen del. Ko jo je ~~zgr~~ zgrabila oči, nost, nostalgija. Pri petindvajsetih, je ob tem. Kako šele bo?

In ob tem pravzaprav ni znala pojasniti, zakaj ji je bila ta limona tako zelo pri srcu. Obstajajo reči, ki so nam v določenem življenjskem obdobju vsi, pa potem, ko spet naletimo nanje, presenečeno ugotovimo, da ne vemo, kaj je bilo tisto nekaj na njih, na knjigah, na filmih, na TV-nadaljevalkah, recimo, ampak, Prijatelji pri njej ni bilo tako. So bili osladni? Ja, bili so. Je bila Pheobe lik, ki v resničnem življenju ne bi preživel treh dni? Ja, čeprav, se je nasmehnila, pozna eno takšno. In Joey... Joey Tribbiani. "How you doin'?" Še zdaj se ji zdi ljubko smešno, čeprav je medtem na Fibfaksu doštudirala antriopogijo pri Naberniku in tega svoji družbi, če je bila ta trezna, pravzaprav ne bi smela priznati. In če že je, je obvezno dodala, da so Prijatelji pač njen guilty pleasure. Vsaj ne poslušaj Ben Dovijsa. Džou je rinil v sneg, ki se ga je v petih urah nabralo za skoraj trideset centimetrov. S svojimi šnauzerskimi nogami je meškal belo in mrzlo pod seboj, in ko je prirnil do žoge in jo zagrabil z zobmi, se ni obrnil in po lastni gazi...

VIDRIN DUH

Stari Čau je imel ribiški čoln, v njem je živel z ženo in s sedemnajstletno hčerjo. Vsako jutro so odveslali na morje loviti ribe in vsak večer so privekali čoln ob obalo. Neke noči, ko je Čaujeva hči že spala v zadnjem delu čolna, jo je zbudil šum v vodi. Vzdignila se je, pogledala in videla, kako iz vode pleza v čoln vidra. Na deski se je vidra samo zavrtela, pa je v trenutku postala lep mladenič. Šel je k deklici in ji rekel: »Uroda naju je namenila drug drugemu. Že dolgo je tega, kar me je osamila tvoja lepota.« Kaj naj bi mu odgovorila na to? Postala je njegova žena, očetu in materi pa tega ni povedala. Vidrin duh je prihajal vsako noč k njej in kmalu je zanosila. Ko je njen oče praskoval šestdeseti najstni dan, se mu je morala hči ob voščilu globoko prikloniti. Če je opazil, kako težko se je priklonila. Uganil je vzrok in se je strašno raztogotil. Ko se je deklica umila v zadnji del čolna, je začel smertno keno: »

Ti svodnica! Taj uendar moraš vedeti,
kaj počenja tvoja hči! « Žena pa mu
ni mogla odgovoriti nič drugega
kakor to, da ničesar ne ve; zagotavlja-
la mu je: » Nikoli nisem videla
nolenega moškega v našem čolnu;
ponoči smo pa tudi daleč od
ljudi priverzani k samotni obali.

Ušesa

Ušesa so kamrica sluh.
lahko so zelo poslušna,
lahko so gluha,
ali pa le naglušna.

Tista najbolj zvedava
ne preslišijo nikdar ničesar.
Kot kakšna prisluškovana naprava
vlečejo vse na ušesa.

Ušesih v ušesih zvoni,
do odmera po celi glavi.
Takrat se glava jexi,
ker zvončka nihče ne popravi.

Če si počitka želijo,
ušesa ne ležijo spat,
samo na ušesih sedijo
in ne odpirajo vrat.

V ušesih večinah veljajo
za čudo nad vsemi čudesi
taka ušesa, ki znajo striči s ušesi.

Le ne boj se gre in me gre
ušesom v glavo:
Zabavaj se jim vse smeje, če slišijo rasti travo!

William Shakespeare:
Sonet 130

Ne, ona nima žametnih oči
in niti kodrov mehkih kakor svila,
če sneg je bel, ga v njenih nedrih ni;
in usta bi se od koral ločila;
sem videl rože bele in rdeče –
na njenih licih take ne cveto;
in so dišave, mnogo bolj dehteče,
kot vonj, ki veje njeno ga telo;
njen glas poslušam rad, četudi vem,
da zvoki strun prijetneje zvene;
kako boginje hodijo, ne vem;
ko ona hodi – stopa kot ljudje;
in vendar se mi zdi bolj očarljiva
kot vse, ki pesem jih slavi lažniva.

Prevod: Janez
Menart

KAJ VSE DIŠI?

Kaj vse diši?

Diši polenta,

kadar se kuha,

diši tudi juha,

diši tudi mama,

diši tudi sestra,

ki pred avtom stoji

čisto sama.

Diši tudi ačka?

O ne, ačka smrdi.

To pa še ne.

ačka fino

po tobaku diši.

Kaj najlepše diši?

Mami dišiš

najlepše ti.

Košarkar naj bo

To je zgodba o fantu, ki je bil tako velik, da bi lahko žirafam kravate zavezoval, ki je bil tako suh, da je sonce kar shozen sijalo, ki je po jedel vse kar si mu prinesel na krožnik, potem pa še krožnik, in ki je bil tako leht, da je moral zvečer potelja rama k njemu, sicer je kar Ranta stoje zaspal. Malokdo je vedel, kako mu je ime, vsi pa so ga klicali Ranta. Verjetno zaradi njegove postave in boje, saj se je zdelo, kot da se bo vsak trenutek prelomil na dva konca in svojimi kostmi zašlopotal po tleh.

VE SOLJE

Če si ogledujemo jasno nočno nebo se nam rdi število zvezd neskončno. Vendar jih lahko s prostim očesom vidimo le okoli 3000. Šele v zmogljivjšini teleskopi postane navidna neskončnost števila zvezd. Taro je mogoče razpoznati na tisoče galaksij in zvezdnih skupin v milijardami zvezd. Po ocenah strokovnjakov naj bi bilo 100 milijard galaksij. Vsaka posamezna vsebuje spet po 100 milijard zvezd. Na dlani je da nihče ne more s gotovostjo reči kako velik je prostor v katerem so vsa ta nebesna telesa. Pri tako ogromnih merah so potrebne tudi posebne enote za oddaljenost. Trenutno je v rabi naziv svetlobno leto kar pomeni pot ki jo opravi svetloba v enem letu. Če bi morali z enotami za razdaljo bi so v navadi na Zemlji ne bi pisali daleč. Eno svetlobno leto ustreza razdalji 9 461 000 000 000 (9,461 bilijona) kilometrov. Čeprav o razdalji vesolja se zelo razlikujejo, bilijono se med 10 in 20 milijardami let pri čemer se v krajnjem času nagibajo bolj k višji vrednosti. Vse te časovne ničelne točke se vesolje širi. To spoznanje temelji na odmikanju galaksij druga od druge. Svetloba ki prispe do Zemlje iz spektra barv bolj pomaknjena k rdeči dlji kar pomeni da je naša galaksija oddaljena od Zemlje. Ker ima rdeča največjo valovno dolžino (vijolična ima najkrajšo valovno dolžino) so lahko sorazabi učinek odmikanja galaksij. Događanja se mogoče ponazoriti na primeru ravnih valov. Če nas preleti motorno kolo postaja svet oddaljenostnega se vozila nižji. Ravninski valovi se raztezajo. Edwin Hubble astronom po katerem se imenuje Hubbleov vesoljski teleskop je odkril oddaljanje galaksij in poimenoval veliko galaksij. Galaksije so kot nično sestavljene iz milijard zvezd.

GORAN

legenda o zmaju

To ni navadna zgodba. Vse kar je zapisano v njej, je resnica, samo resnica in nič drugega kot resnica!

V velikem mestu v majhni deželi je pod velikim kašem stal prav poseben fant.

V rokah je obračal žogo, ki jo je dobil za rojstni dan. Bila je najlepše darilo in postala sta največja prijatelja.

Od jutra do večera sta drvela, se wtela in bvila po igrišču. Večkrat sta bila tam tako dolgo, da je žoga nehala skakati.

»Kaj?! Ne zmoreš več?« se je zasmejal Goran.

A žoga je bila utrujena in ni rekla nič.

Njuna igra se z nočjo ni končala. S širokim nasmehom sta skupaj sanjala prvi koš,

na katerega so lahko igrali le velikani. Kdor je metal tam,

je bil glavni. Prvi. Najbolši! Koš

na drugi strani igrišča je bil

namenjen tistim, ki so o prvem

lahko le sanjali. Nekega jutra

je Goran odprl oči in si rekel: »Tako! Danes je ta dan!«

Ko je prišel na igrišče, je žogo močno stisnil k sebi.

Znam, zmorem in bom, si je ponavljal. Čakal je in čakal

na priložnost, ko bo na prvem kašu nekdo manjkal

in bodo pri trojkah iskali šestega.

Iz knjige iztrgam še eno stran. Izpulim jo. Papir je tanek kot robec in obrobljen z zlato obrezo. V roki mi fufota kot drobna ptica, ki si obupano želi pobegniti. Izpustim ga in opazujem, kako se dviga v jasno modro nebo. Iztrgam še eno stran in še eno.

Strani se dvigajo in spuščajo čez polja, na katerih se pasejo krave, in izginjajo v meglice nad srebrno-modrim morjem.

» Hej Klara!« Pogledam ~~navzgor~~ navzdol. Jakov rožnati obraz bulji name proti bliščnemu soncu. Ob njem stoji Ethan in poskuša najti oprijem v granitnih skalah stene.

Skoči, da bi me dosegel, jaz pa potegnem nogo k sebi. Stena je previsoka. Tu gori sem na varnem. » Klara butara,« zavpije Jake. » Učiteljica te išče.« S prsti grem čez grobe usnjene platnice knjige. Težka mi leži

v naročju. Ostri robovi se mi zarezujejo v kožo. Iztrgam še eno stran in jo osvobodim, dvigne se gor, proti nebu. » V velikih težavah si, Klara butara,« zavpije Jake. » To Sveto pismo je žolska last. Za to boš šla v pekel.«

» Toda do tja ji ne bo uspelo priti,« zakliče Ethan.

» Ne bo znala prebrati znakov.« Jake se smije.

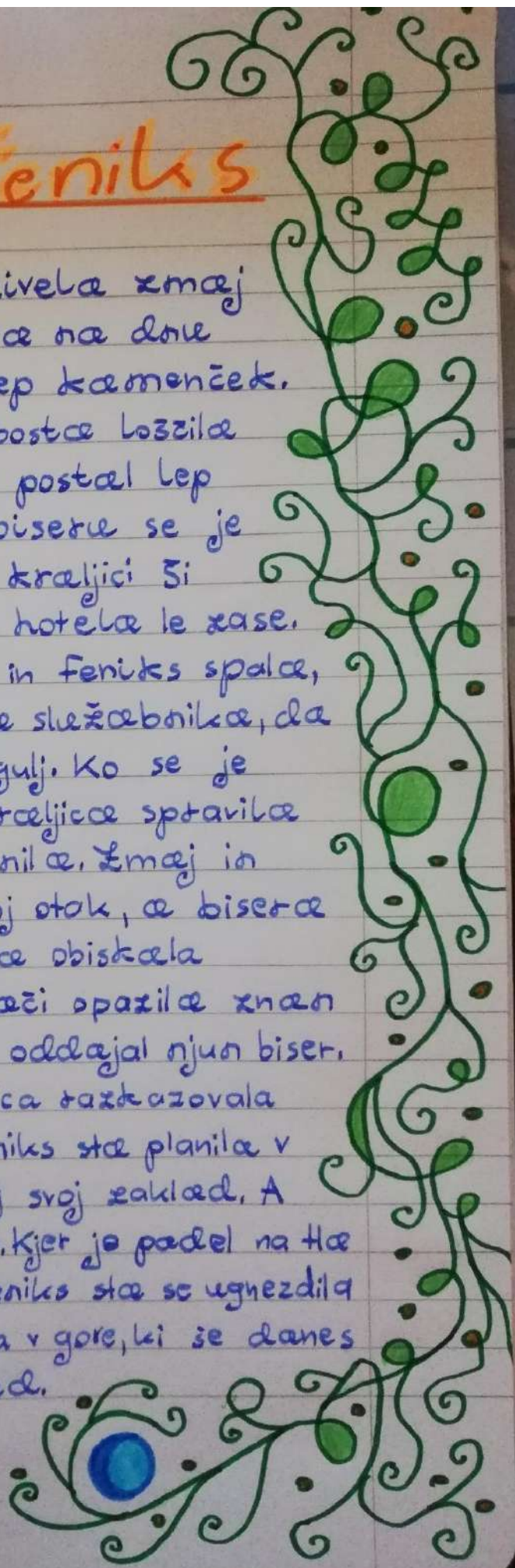
» Si se že naučila črkovati svoje ime, Klara? K-l-a-r-a

W-o-o-d. Klara butara.« Vse to sem že tisočkrat slišala. Obrnem jima hrbet in pogledam na potko ob skrajnem robu stene.

Zmaj IN Feniks

Na nekem otoku stae živelae zmaj
in Feniks. Nekega dne stae na dnu
rečne struge našla prelep kamenček.
Odsčila stae se, da ga bosta ločila
toliko časa dokler ne bo postal lep
okrogel biser. Novica o biseru se je
širila in prišla na uho kraljici Ši
Vangmie. Kraljica ga je hotela le zase.
Neke noči, ko stae zmaj in Feniks spalae,
je kraljica poslala svoje sležabnike, da
bi juma izmahnili dragulj. Ko se je
vrnil z biserom, ga je kraljica spavilae
na varno in ga zeklenilae. Zmaj in
Feniks stae preiskalae svoj otok, a biser
nistae našla. Šele ko stae obiskala
kraljico stae v njeni palači opazilae znani
svoj biser je lež bi jo je oddajal njun biser.
V notranjosti palače je kraljica razkazovala
biser prijateljem. Zmaj in Feniks stae planilae v
dvorano dabi dobilae nazaj svoj zaklad. A
biser je padel skozi okno. Kjer je padel na tla
je nastalo jezero. Zmaj in Feniks stae se ugnezdila
zraven jezera in se spremenila v gore, ki se danes
vselej je jezero'ski zaklad.

KONEC

Ko hodiš, pojdi smeraj do konca

Spomladi do rožne cvetice,
poleti do zrele pšenice,
jeseni do polne police,
pozimi do snežne kraljice,
v knjigi do zadnje vestice,
v življenju do prave resnice,
v sebi do rdečice čez eno in drugo lice.

A če ne prideš ne prvič ne drugič
do krova in pravega kova
poskusi:
vnovič
in zopet
in znova.

(Tone Pavček)

Odisej na otoku Kiklop

Ladjo smo skrili v tesen zaliv; tu sem si izbral iz posadke dvanajst moških in odšel na ogled. S seboj smo imeli nekaj sladke črnine, močne pijače, ki mi jo je podaril kikonski duhovnik Maron. Nedaleč od obale, nekoliko urebo je zijał vhod v votlino, zasenčen z gostim laurorom, okrog pa je tekel zid iz lomnega kamna. Stopili smo v jamo. Minilo je precej časa, da so se nam oči navadile na sonrak. Ko smo se razgledali, smo videli, da stojimo ~~pred~~ v domovanju pastirja Kiklopa. Bil je Poliktemov stan. Gospodarja ni bilo doma; bržda je pasel čredo po gorskih slemenih. Duplina je bila silno visoka in se je izgubila globoko v temo. Tla je na debelo pokrival ovčjak in kozjak. Ob stenah so stal ošeki, natrpani z jagnječji in kozličji, vsako v svoji pregradi: zgodnji zase, pozniči zase, oboji spet ločeni od srednjikov. In koliko posode vsepo vsod molznih golih, pa veder in čebrov pa korcev in latvic, do sirna v hlebih. Tovariši so siliili na odhod, ker se jim zdelo varno čakati.

Za devetimi gorami, za devetimi vodomni
je v daljnem kraljestvu živel hudobna
kraljica. Vsako jutro je občudovala svojo
podobo v čudežnem zrcalu in ga
spraševala: Zrcalce zrcalce na steni,
povej, katera najlepša v deželi je tej?
Najlepša pod soncem, kraljica, si ti, je vedno
odgovarjalo zrcalo. Toda nekega dne ji je odumilo:
Najlepša je tvoja, pastorka, mlada

Kraljična Ineguljčica

Adam Kallac Najlepše dogodivšine
Ula, Kiara, Anaja

Anaja, v življenju nas čakajo
mnogi izzivi, ki vasih ne skabo
valjo so krivi. Veš, Kiara, ob strani
vam bom vedno stala, upam, da
vse strahove odgnati bom znela.

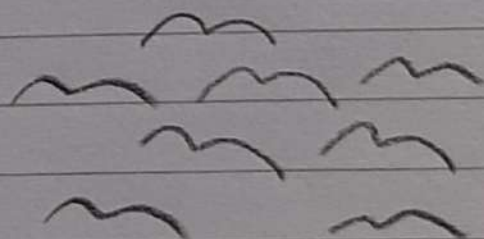
Morda vam pot do cilja preprečijo
ovire, morda vas vasih ponovno bo
strah. A brez skrbi, Ula, le primite
se za roke in s smehom preglejte
vse strašljive revohe!

Veja naj manjšo brani, vse tri vedno
stajte si ob strani. Tem, da trije
bo huj vsenar prepreham na poti,
bo skupaj težkih izzivov se loti.

In če vasih se zdi, da ni dovolj
številko tri, nepremejlivo mam
hitro na pomoč priskiti. Z ljubeznijo
bomo ~~rednile~~ naše moči in
tahaj premagule vse izzive in skrbi.

ASTRID LINDGREN
RONJA RAZBOJNIŠKA
HCI

Isto noč, ko se je Ronja rodila, je nad gorami gemelo; prav rases, nevihta je tako dirjala, da so se vsi divji gozdni duhovi in spahi v Mattisovem gozdu prestrašeno poskrili v noje jame in skupe kotiche, le kmetim gozdnicam je bilo nevihtno vreme bolj všeč kot praho drugo in z vihom in hujhom so obletovale razbojniški grad na vrhu Mattisove gore. To je motilo Lovis, ki je bžala v gradu in čakala, da bo rodila, in je rekla Mattis: spodi tie te hupe gozdnice, da bo mir, drugače ne slirim kaj pijem! Bilo je namreč tako, da je Lovis pela med rojevanjem. Tako que bolje je trudila, in menda bo otrok bolj vsede narove, če pride na svet ob petji. Mattis je vzel samostrel in poslal nekaj pisic skozi strelno lino. Izubite se mi izpred oči, divje gozdnice! je takricil. Otroka pičakujem moraj, ste razumele, more morate! Huhu, otroka pičakujem moraj! so ratulile gozdnice. Nevihtnega otroka, gatoro bo majhen in grad, huhu! Tedaj je Mattis se enkrat ustrelil naravnost v jato. One pa so se mu progljivo razmežale in z jasnimi huki odletele prek hrošenj.

Na robu koralnega grebena Avstralije je jata klovnskih ribic odlagala jajčeca. Mamu in oče sta ponosno varovala svoje potomstvo spravljeno v udobno votlino. "Seveda jim nisva dala imen!", je rekla kori svojemu možu Marlinu. "Vseč mi je ime Nemo." Marlin se je veselo spominjal, kako sta se s Kori spoznala in se razigrano lovila okoli njunega doma. Nenadoma se je tako rekoč pojavila barakuda. Marlin se je postavil Kori v bran, toda barakuda ga je lopnila z ostrim repom in Marlin se je onesvestil. Ko je prišel k zavesti, je brz odplaval do votline. Tam je našel eno samo jajčece, ki je bilo nekoliko poškodovano a še zmeram živo.

Knjiga : Mama številka nič

Kak posamezno nič kaj ne pademo v oči, a kdor nas zagleda skupaj, mu je takoj jasno, da se nekaj ne ujema. Mama ima svetle lase in modre oči. Oče ima sive oči, rdečkaste, na jezika postrizene lase ter na temnu plšo. Moja sestra je Kitajka. Ima temne oči ter črne lase, ki ji ravno padajo navzdol. Potem pa sem še jaz. Imam rjave in kuštrave lase. Mama pravi, da so moje oči medene, kar zveni nekam pretirano. Oči imam rjave, a ne čisto rjave. Kakor da bi takrat, ko so me spočeli, skoraj zmanjkalo barve rjanje. Pri nas doma nihče nikomur ni podoben. Oče hudega, vedno je bilo tako, torej sem tega navajen ...

Nataša Klav Lorenzutti:

12.1.2021

Autobus ob tleh

Kolon pri štiriinajstih še nima primerne družbe, lahko postane zasrbljen. Do nedavnega sem bil tak zasrbljen človek jaz, Tine Lorenzutti, zato vem, kako je, če te obdajajo v glavnem pametni odrasli, polni nasvetov in tipičnih vprašanj: Le kaj novega v šoli? Ti gre dobro? Kateri predmet imaš najraje?

Verjetno poznaš to lajno. Večino odraslih jo vidi med prebinitijo pogovorov o sivi in deževni ali vplivni njihovega zvočnega pritiska na ožilje. Verjetno jih od časa do časa prešine misel:

Nameriti moram nekaj pozornosti mladostnikom. To, da mladostnik potrebuje pozornost, tudi kadar tega ne kaže, stizajo na roditeljskih sestankih in na televiziji, ali preberejo v revijah za kakovostno življenje.

Kaj li rad počel v prihodnosti? je običajno sodnje v nizu vmesnih vprašanj. Potem se vrnemo h podnebiju in počitju.

Imaš li jaz rad v prihodnosti počel?

Uživaj svobodo in mi, li odgovoril, če li me bilo poslušal. Tako pa imam v premarimed njihovem govarjenjem samo toliko časa, da zojamen sapo...

Tone Pavček

Nekaj je v zraku

Nekaj je v zraku.
Lepega. Nežnega.
Mimobežnega.
Nekaj je v zraku.

Čuti se. Sluti.
kot dih in drget.
kot šum in šepet
v slednji minuti.

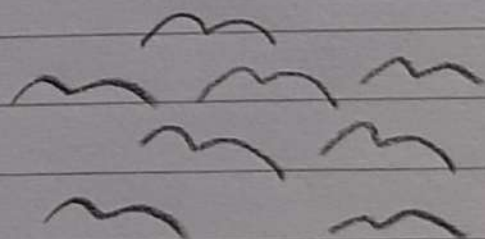
Nekaj je v zraku.
kot vonji cvetlic,
kot lučke kresnic,
svetlečih po mraku.

Nekaj je v zraku,
kar odseva v očeh,
kar odmeva v ljudeh
na vsakem koraku.

Je to za pesem
skrivnostni navdih?
Ali ljubezen?
Njen dih in vzdih?

ASTRID LINDGREN
RONJA RAZBOJNIŠKA
HCI

Isto noč, ko se je Ronja rodila, je nad gorami gemelo; prav rases, nevihta je tako dirjala, da so se vsi divji gozdni duhovi in spahi v Mattisovem gozdu prestrašeno poskrili v noje jame in skupe kotiche, le kmetim gozdnicam je bilo nevihtno vreme bolj všeč kot praho drugo in z vihom in hvihom so obletovale razbojniški grad na vrhu Mattisove gore. To je motilo Lovis, ki je bžala v gradu in čakala, da bo rodila, in je rekla Mattis: spodi tie te kmete gozdnice, da bo mir, drugače ne slirim kaj pijem! Bilo je namreč tako, da je Lovis pela med rojevanjem. Tako que bolje, je trdila, in menda bo otrok bolj vsede narove, če pride na svet ob petji. Mattis je vzel samostrel in poslal nekaj pisic skozi strelno lino. Izubite se mi izpred oči, divje gozdnice! je takricil. Otroka pičakujem moraj, ste razumele, more morate! Huhu, otroka pičakujem moraj! so ratulile gozdnice. Nevihtnega otroka, gatoro bo majhen in grad, huhu! Tedaj je Mattis se enkrat ustrelil naravnost v jato. One pa so se mu progljivo razmežale in z jasnimi hiki odletele prek brošenj.

Na robu koralnega grebena Avstralije je jata klovnskih ribic odlagala jajčeca. Mamu in oče sta ponosno varovala svoje potomstvo spravljeno v udobno votlino. "Seveda jim nisva dala imen!", je rekla kori svojemu možu Marlinu. "Vseč mi je ime Nemo." Marlin se je veselo spominjal, kako sta se s Kori spoznala in se razigrano lovila okoli njunega doma. Nenadoma se je tako rekoč pojavila barakuda. Marlin se je postavil Kori v bran, toda barakuda ga je lopnila z ostrim repom in Marlin se je onesvestil. Ko je prišel k zavesti, je brz odplaval do votline. Tam je našel eno samo jajčece, ki je bilo nekoliko poškodovano a še zmeram živo.

SOMRAK

Z mamo sva se z odprtimi okni peljali na letališče. V Phoenixu je bilo dvajset stopinj, nebo popolnoma modro, brez oblaka. Nosila sem svojo najljubšo majico - brez rokavov, iz bele luknjčaste čipke. Oblekla sem jo v znamenje slovesa. S seboj sem vzela dežni plašč.

Na polotoku Olympic severozahodno od države Washington, pod skoraj stalnim pokrovom oblakov, leži majhno mesto Forks. V tem nenavadnem mestu pade več dežja kot kjerkoli drugje v Združenih državah Amerike. Iz tega mesta in iz njegove temne, povsod opazne senč, je mama pobegnila z menoj, ko sem bila stara samo štiri mesece. V istem mestu sem bila prisiljena do svojega štirinajstega rojstnega dne prisiljena vsako poletje preživeti mesec dni. Takrat pa sem se končno uprla; zadnja tri leta sva zato z mojim očetom Charliejem hodila na dvotedenske počitnice v Kalifornijo.

Im v Forks sem se zdaj pregnala - dejanje, ki me je navdajalo z grozo. Sovražila sem Forks.

Obojevala sem Phoenix. Rada sem imela sonce in visoko vročino. Rada sem imela živahno, razpotegnjeno mesto.

«Bella,» mi je rekla mama, verjetno že tisočkrat, preden sem stopila na letalo. «Ali ti treba početi tega?»

Z mamo sva si podobni, le da ima ona kratke lase in gubice od smeha. Ko sem zela v njene velike, otroške oči, me je nenadoma zgrabila pravnika.

Knjiga : Mama številka nič

Kak posamezno nič kaj ne pademo v oči, a kdor nas zagleda skupaj, mu je takoj jasno, da se nekaj ne ujema. Mama ima svetle lase in modre oči. Oče ima sive oči, rdečkaste, na jezika postrižene lase ter na temnu plšo. Moja sestra je Kitajka. Ima temne oči ter črne lase, ki ji ravno padajo navzdol. Potem pa sem še jaz. Imam rjave in kuštrave lase. Mama pravi, da so moje oči medene, kar zveni nekam pretirano. Oči imam rjave, a ne čisto rjave. Kakor da bi takrat, ko so me spočeli, skoraj zmanjkalo barve rjanje. Pri nas doma nihče nikomur ni podoben. Očič hudega, vedno je bilo tako, torej sem tega navajen ...

Nataša Klav Lorenzutti:

12.1.2021

Autobus ob tleh

Kolon pri štiriinajstih še nima primerne družbe, lahko postane zasrbljen. Do nedavnega sem bil tak zasrbljen človek jaz, Tine Lorenzutti, zato vem, kako je, če te obdajajo v glavnem pametni odrasli, polni nasvetov in tipičnih vprašanj: Le kaj novega v šoli? Ti gre dobro? Kateri predmet imaš najraje?

Verjetno poznaš to lajno. Večino odraslih jo vidi med prebititjo pogovorov o sivi in deževni ali vplivni njihovega zvočnega pritiska na ožilje. Verjetno jih od časa do časa prešine misel:

Nameriti moram nekaj pozornosti mladostnikom. To, da mladostnik potrebuje pozornost, tudi kadar tega ne kaže, stizajo na roditeljskih sestankih in na televiziji, ali preberejo v revijah za kakovostno življenje.

Kaj li rad počel v prihodnosti? je običajno vprašanje v nizu vmesnih vprašanj. Potem se vrnemo h podnebiju in počitju.

Imaš li jaz rad v prihodnosti počel?

Živela svoboda in mir, li odgovoril, če li me bilo poslušal. Tako pa imam v premaru med njihovim govorjenjem samo toliko časa, da zvočnem sapo...

Tone Pavček

Nekaj je v zraku

Nekaj je v zraku.
Lepega. Nežnega.
Mimobežnega.
Nekaj je v zraku.

Čuti se. Sluti.
kot dih in drget.
kot šum in šepet
v slednji minuti.

Nekaj je v zraku.
kot vonji cvetlic,
kot lučke kresnic,
svetlečih po mraku.

Nekaj je v zraku,
kar odseva v očeh,
kar odmeva v ljudeh
na vsakem koraku.

Je to za pesem
skrivnostni navdih?
Ali ljubezen?
Njen dih in vzdih?

KDAJ SMO POPOLNI?

Popolni smo samo tisti trenutek, ko se rodimo. Tako pravijo naši starši, ko se čisto zaripli sklanjajo nad košarico, bebavo škilijo v nas in jim sline kapljajo na našo odejico.

»Poglej, kaj ni to čista popolnost?!« grlijo. »Ti prstki, pa nasek, pa oči... kaj tako popolnega ni na vsem svetu!«

Harry Potter svetlinje smrti

Prvo poglavje: Vzpon Mojstra Črne Magije

Sredi ozke, z mesečino obsijane ceste sta se nenadoma, nekaj metrov vsak sebi, pojavila dva moška. Za trenutek sta obstala in s palico merila drug drugemu v prsi. A nato sta se prepoznala, spravila orožje pod plašč in odhitela v isto smer.

"Novice?" je vprašal višji od dvojice.

"Izvrstne," je odvrnil Robaus Raws.

Cesto je na levi zamenjalo divje, nizkoraslo robidarje, na desni pa visoka, natančno pristrižena živa meja. Moža sta naglo korakala dalje, da sta plašča šustela za njima.

"Lamudil sem se," je navrgel Vaxley, čigar ostre poteze je vsake toliko osvetila mesečina, ki se je prebila skozi veje dreves, viseče nad cesto. "Ni šlo tako glasno, kot sem pričakoval. A upam, da bo zadovoljen. Pa vi? Se nadejate lepega sprejema?"

Raws je prikimal, a ni rekel nobene. Zavila sta na desno, na širok dvoraz, ki ju je popeljal s ceste. Visoka živa meja jima je v loku sledila in zdaj se je izgubljala v daljavi, za mogočnimi vrati iz kovanega železa, ki so jima zapirala pot. Toda naprej sta stopala v nespremenjenem ritmu: oba sta zgolj tiho dvignila levico, kakor v nekakšen pozdrav, in se skozi vrata preprosto sprehodila, zarju so bila manj kot dim.

To je zgodba o fantu, ki je bil tako velik, da bi lahko žirafam kravate zavezoval, ki je bil tako suh, da je sonce kar skozenj sišjalo. ki je pojedel vse, kar si mu prinesel na krožnik, potem pa še krožnik, in ki je bil tako len, da je morala zvečer ^{postelja} ~~k~~ sama k njemu, sicer je kar stoji zaspal. Malokdo je vedel, kako mu je ime, vsi so ga klicali Ranta. Verjetno zaradi njegove postave in hoje, saj se je zdelo, kot da se bo prelomil na ~~pa~~ dva konca in s svojimi kostmi zašklopotal po tleh.

Ker je bil tako velik, mu je bilo vse prekratko. Prekratke so mu bile hlače, ...

Dečniku mēs je nebecei dāve parādīdām mē cīnīti pūsteli
iz mēstā. Mēstā hūā se je iz pūsteli dāve pūsteli
zūle pūsteli mēstā: pūsteli mēs je pūsteli
tūhīn jūmēnām mēstā in gēnām hēvēmām, hēvēmām
"jūsteli" je vāhīdām mēstā mēs.

Preživetje - bpu Karlovšek

Zabava se je za Simonov okus vlekla predolgo. Od spambadanskega sonca porjavel obraz se je tu in tam nestyčno skremčil, prodorne, kot noč črne oči so se zavrtle v nasmejane fantke in dekleta, kakor bi jih lahko že pogled sam nagnal od polnih miz. Pospravil je že pripravljen in medalje v oguljen nahubtnik z že močno obledelim odbojnim trokavi, že na pogledoval proti katu, kjer so se zbrali trenerji in ob pločevinkah piva kot vedno porabili na čas. Mudilo se mu je domov.

Simon Lotrič se je nasmitna zaljubil v smučanje se predno je dobro shodil.

Očka Janer ga je bolj za šalo kot pa zares postavil na rdeče smučke z rumeno drsno oblogo, in to ob izdatni miri vpitja prestrašene matere Ane, toda otroku so se usta raztegnila v širok nasmehek intudi istihunknil na koncu ni pokvaril veselja.

Zine so postale fantkovo največje veselje, pričakujoče je stmel v nebo, kadar je bila napovedano sneženje, in radost je bila neizmerna, ko se je svet končno ponovno odel v bela odeja.

ELON MUSK

Tesla in SpaceX-

na sledi Fantastične pukodnosti

"Mislite, da sem nou?"

To vprašanje mi je Elon Musk postavil malo pred koncem dolge večerje v ugledni restoraciji z morsko hrano v Sicilijev dolini. Prišel sem pred njimi in si naročil gin & tonikom, saj sem vedel, da bo, kot vedno, zamudil. Prišel je čez kakšnih 15 min. Nosil je usnjene čevlje, dizajnerske kolarjke in karirano majico. Višok je 185 centimetrov, a če vprašate kogorkoli, ki ga dobro pozna, vam zagotovim, da je videti veliko večji. Neverjetno plečat je. Torda bi si mislil, da bo poudarjal svojo močno postavo in se kot alfa samec šapiril ob vstopu v prostor. Dejansko pa deluje skoraj nadležno. Glavo ima med roko sklonjeno, na hitro se robuje, ko pride do mize, in se vsede! Polem potrebuje nekaj minut, preden se toliko ogreje, da je videti sproščen. Ta večerja me je povzela da bi se nekako pogajal. Leta in pol pred tem sem mu spisal svoje načrte, da napišem knjigo o njem, on pa meni je sporočil, da ne bo sodeloval. Njegova zavrnitev me je bolela, po drugi strani pa me je potisnila v vlogo razglašeneja minornosti ... se nadaljuje.

Vodja

Oči se mi odpirajo, šestnajst let mi bo, ko bi v
le vedeli, kako mi je težko. Prijatelji spreminjajo se
pred mojimi očmi, zdi se, da se le smejejo in trčijo
lazi. Po tri in štiri skupaj vidim graje razne, besede
ki jih govorijo, pa niso več prijazne. Kdor je prej oam-
ljen bil, se zdaj z njimi klati, tiste, ki še sami so,
opravljajo za vrati. Počutim se oddritega, ker ne sodim
zraven, kadar v svojem ritmu gre naprej, kot da ni
naraven. Sem videl, da so zaradi drog, pijac zavrgli,
še več, kot spomnim se, pa so v kurno pršilo utgli.
Prebrizu res je alkohol vsakomur natej soli, zato mi je
prijatelj umrl, sam ne bom pil kar koli. In spolnost
je odprta vsem, kot da se igra vodi a z naše šole
troje deklet k pouku več ne hodi. Če bi lahko
spremenil kaj, kaj tekel bi, naredil? Bi v šolo šel
vsak ljubi dan in bi zelo se trudil. Še neha rad
dosegel bi, prej ko matura mine, da se dotaknem
vsakega, ki zdaj v nestočo mine.

Pojem ti hvalico

Pojem ti hvalico, domovina,
kakor se tudi spodobi za sina,
ko mu tujina razjeda srce.

Rečem jim, ko me sprašujejo zate,
da si dežela srečnih ljudi,
kajti ne vem, če ni kdo med njimi,
ki ti pogubo in žalosti želel,
rečem jim, da so obdelana polja,
da nam pšenica dvakrat zori
in da strasna življenska volja
žene ljudi,
ljudi na zemlji,
ljudi pri strojih,
ljudi pri peresu,

rečem jim, da je svoboda, pravica
in rečem jim, da sem ponosen nate,
ker tebi enkrat dežele ni.

In kadar te ljubim, domovina,
mi nikar ne zameri takih laži.

13.1.2021
Lilka, Niko Grafenauer

Danes je pri nas razstava
cele zbirke pederjslik.
Ktoda, stene in sprava -
vse je polno prck in rik.

Pederjped je pokobilu
koti brez, platna in poletje,
s prvom, zmocemim v čunilur
upodobl tri portrete:

pe
Pederjočka, pederj mama,
zdrav njiju na, seveda,
vsejega za celo mamo,-
tuoli sebe, Pederj-peda.

Ukroci je hudo minljiva
takšne slikarske slava.
Čika morejo ne prikrije:
Nič kaj všč mu ni razstava.

Prav velik ne preudarija,
kratek je in jednat.
Lamovarega slikarja
pri tej priči pošlje spat.

Zbirka poezije: Zala Đurić Ribić

Ocean

Moja ljubezen zanj,
velika kot ocean,
je zanj
kaplja v ocean.

Debela kaplja,
težka kot ocean,
polzi mi po licu,
in piše pesem.

Ali me sliši?

Povejte mu, kje sem.

Čakam nanj, sama.

Onkraj Oceana.

Blazno resno popolni

Desa Muck

Kdaj smo popolni?

Popolni smo samo tisti trenutek, ko se rodimo. Tako pravijo naši starši, ko se čisto zaripli sklanjajo nad košarico, bebavo škilijo v nas in jim sline kapljajo na našo odejico. »Poglej, kaj ni to čista popolnost grulijo.« Ti prstki, pa nasek, pa ozki... Kaj tako popolnega ni na vsem svetu!«

Nato pa popolnost kmalu izpuhti, kot da je ni nikoli bilo in danes ni več sledu o blaženih idiotih nad košarico. Zdaj poslušaj samo: »Le po kom se je vrgel ta mulc/smrklja? Kaj tako groznega ni na vsem svetu!« In ti nimaš pojma, kaj je zdaj kar naenkrat narobe, saj si to še vedno ti, ista dobra stara popolnost iz košarice. Da, to so hude skrivnosti, s katerimi sem se ubadala celo otroštvo. Od kod vse te spremembe?! Za kaj, recimo, nas sorodniki nenadoma niso več vabili na obisk? Kot da bi bilo tisto beljenje in tapečiranje, potem ko sem se pri njih tako lepo igrala živalski vrt, kaj odveč?! Tako ali tako so imeli staromodno notranjo opremo. Zanima me tudi, zakaj so bili moji starši vedno tako živčni, kadar so me morali še pred koncem kosila odvreči iz restavracije? In zakaj niso postrelili cele sošeske, takrat ko so od nas zahtevali, da se izselimo na kako drugo celino.

...vjenstu konec: Konec je pravličen saj
gospa o=dravi.

8.1

Tone Kunter: Pojem ti hvalico (str. 136)

Pojem ti hvalico, domovina,
kakor se spodobi za sina,
ko mu tujina razjeda srce.

Rečem jim, ko me sprašujejo nate,
da si dežela srečnih ljudi,
kaj ti ne vem, če ni kdo med njimi,
ki ti pogubo in žalost želi,
rečem jim, da so obdelana polja,
da nam pšenica dvakrat zori in da strastna življenjska
sene ljudi,
ljudi na zemlji,
ljudi pri strojih,
ljudi pri peresu,

rečem jim, da je svoboda, pravica i
in rečem jim, da sem ponosen nate,
ker tebi enake dežele ni.

In ker te ljubim domovina,
mi nikar ne zameri takih laži.

Nekoč so živeli trije trojčki. Ime jim je bilo Tomaž, Janek in Franci. Kadar se rodijo rodijo trojčki, je med njimi vsaj eden prijazen. Tokrat so bili poredni vsi trije. Tomaž, Janek in Filip so bili vsi drugi na drugim. Jeli so se in se odpirali s komolci, da bi prej prišli na svet. Vsi so hoteli zmagati. V tem so nadaljevali tudi kasneje. Kar naprej so tekmovali, kdo je najboljši. Ker so bili brezumno obupni otroci, so hoteli biti najboljši v najboljšem. Ko so bili dojenčki, so Tomaž, Janek in Franci tekmovali v kričanju, »aaaaaaahh!!!«
lomljenju igrač RESK!
bežanju iz stajice MNJAM!
tečenju po steni, »HA! HA!«
škrapljenju mame pri kopanju. PLJUSK!

BARČICA

Plavaj, plavaj, barčica srebrna,
po zelenem morju!

Ep, na barčici sedijo fantje,
trije fantje mladi

Trije fantje mi pojejo pesen,
pesmica prelepa.

Plavaj, plavaj, barčica srebrna,
po zelenem morju

Tam za morje, na zelenim morjih,
tam so slota polja,
pa so polji za poljanami
nam suhe lesni

Trije fantje trije fantje mladi
nimoma domova,
ne družine, pa domov naše
zeloj bo onkraj morja... <

BABICA BARABICA

8/1/2,

1.

zeljната voda

>> Babica je takoooo dolgočasna, << je
rekel Beno. Tudi ta mirni petkov
večer v novembru je, kot kup
nesreče, ždel na zadnjem
sedležu maminega in oč-
evega avta. Ponovno so se
ločili h grozljivi babičini hiši,
kjer na bi ostal čez noč.
>> Vsi stari ljudje so dolgo-
časni. <<

>> Ne govori tako o babici, <<
je neodločno rekel oči.
Zaletni trebuh mu je
pritisleal ob krmilo ma-
lega rjavega družin-
skega avtomobila.

>> Ne maram hoditi k
njej, << je ugovarjal
Beno. >> TV ni dela,
vedno se hoče igrati
črko na črko in sm-
rdi po zelju! <<

Življenje

Življenje tako živi,

da ga je zmerom manj,
kot pesek med prsti polzi
dan na dan.

Življenje ne more živeti
tako, da stoji.

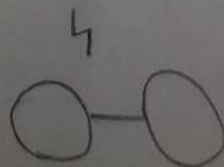
Najmanj, kar mora početi,
je to da na nitki visi.

Življenje se včasih drži,
veselo na smeh,

a včasih le težko taji
solze v očeh.

Najlepše je ko se razsipa
z znanom na vse strani
in v sodo poslednjega hipa
v visokim plamom gori.

Harry Potter je bil v mnogočem izjemno nenavaden fant. Tako na primer ni maral poletnih počitnic, pa tudi domače naloge je rad pisal, čeprav je slednje moral početi na skrivaj sredi noči. Harry Potter je bil namreč čarovnik. Ura je bila že skoraj polnoč in na trebuhu je ležal na postelji. Odejo si je potegnil prek glave, da je bilo, kot bi čepel v šotaru...

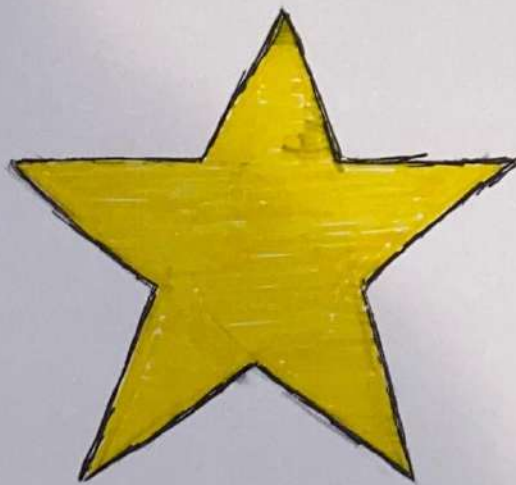

Tone Pavček

PESEM O ZVEZDAH

Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu...

Vsak tiho zori
počasi in z leti,
a kamor že greš, vse poti
je treba na novo začeti.
A včasih so daleč poti,
da roka v roko ne seže,
a včasih preblizu so si,
da z nohti lahko
srce kdo doseže...

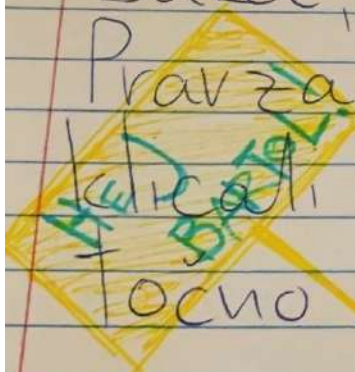
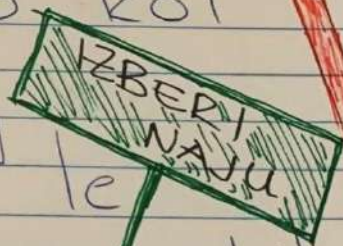
Harryjev prvi dan v čarovniški šoli

Harry Potter živi v Rožmarinovi ulici pri svojem stricu, teti in razvajenem bratuncu Dudleyju. Škubniki s fantom gredo ravnoja, njemu pa se niti sanja ne, da je čarovnik. Lepega dne pride ponj Hagrid, sel & akademije za čarovnike in čarovnice Bradavičarke. V Bradavičarki ta enajstletnik slovi kot znamenita osebnost, saj mu ni kos niti Malakenstein. Veliki mojster črne magije je Harryju v ranem otroštvu umoril starše, on pa je zli napad preživel. V spomin nanj mu je ostala le braxgotina na čelu.

AGENCIJA ZA STARŠE

Bartolu Bergantu nikoli ni bilo všeč, da mu je ime Bartol. To je bilo butasto ime za deveda (skoraj deset) let starega fanta. Vse njegove prijatelje so klicali po imenih, ki zvenijo kot Jaka, Luka ali Maj. Pravzaprav jih niso le klicali tako, ime jim je bilo točno tako. Jaka je bil njegov najboljši prijatelj, Luka njegov drugi najboljši in Maj tretji.

MIHEC . MILJARDER

Nekateri zelo bogati stroji imajo pomanjšane modele avtomobilov, narejene prav ranje. Mihec ni bil med njimi. Žahteval je, naj bo njegov avtomobil formule ena male veji od ostalih. Veste fant je bil precej debel. Tudi ni bi najbrzi hili, če bi lahko kupili vse čokoladice na svetu. Ljparili boste, da je Mihec na sliki sam. Po pravici povedano to ni preveč realno, če sam dirjaš po dirkalni stezi, pa čeprav imaš milijonov milijard funtov. V resnici potrebuješ, da ti nekom tehničarji. Težava je bila v tem, da Mihec ni imel prijateljev. Niti enega. Bolje je, da ne poskušate vrniti dirkalnika formula ena in obrati odvijati velike čokolade. Ampak Mihec se nebi minit ni jedel in je bil lačen. Ko je sapeljal v sikanjo je z solni razstregel ovitek in odgriznil kos slastne tablice, oblite s čokolado in karamelom. Na žalost je volan držal z eno roko, zato je, ko je z kolesi naredil ob robnik, izgubil oblast nad volanom. Na milijone funtov vreden dirkalnik formule ena je odneslo s stezavitel se je in tresnil v drevo. Tresk! Tresk!

Ne čutim ledenega asfalta pod petoj ali snega, ki pada po meni. Čutim samo luknjo v svojem prstnem košu. Nemočno klečim in opazujem Zeda, kako odpelje s parkirišča s Tesso na sovoznikovem sedežu. Tega ne bi nikoli pričakoval - niti v najbolj dlujih sanjah si ne bi znal predstavljati, da bom kdaj čutil tako bolečino. Slišal sem, da temu pravijo skelenje ali izgubi. Nikoli nisem imel ničesar ali nikogar, ki bi mi bil zares pri srcu, nikoli nisem čutil potrebe, da bi nekoga imel, da bi bil samo moj, in nikoli si nisem tako goreče želel, da bi lahko nekoga obdržal. Panika - popolna in skrajna panika, da jo bom izgubil - ni bila del mojega načrta. Nič od tega ni bilo. Bilo naj bi preprosto: spal naj bi z njo, dobil svoj denar in pravico, da se hvalim pred Zedom. Povsem jasno. Ampak ni bilo tako. Svetlobaska v dolgih krilih, ki obsedeno sestavlja dolge sezname opravkov, se je namreč nekako prikradla varne, dokler se nisem počasi tako močno zaljubil vanjo, da še sam nisem mogel verjeti. Nisem mogel verjeti. Nisem se dobro zavedal, kako zelo jo imam rad, dokler nisem hrulal v umivalnik, ko sem svojim zavoženim prijateljem pokazal dokaz, da sem ji ukradel nedolžnost. Ni mi bilo všeč, niti v enem samem trenutku nisem užival... ampak nisem odnehal. Dobil sem stavo in izgubil edino stvar, ki me je kdaj osrečila. In s tem še zadnji kanček dobrote, ki sem jo po njeni zaslugi videl v sebi. Ko mi sneg moči oblačila, me prime, da bi začel obsojati očeta, ker sem po njem podedoval takšno odvisnost, da bi začel obsojati mamo, ker je predolgo ostala z njim in mu pomagala ustvariti tako zavoženega otroka, da bi začel obsojati Tesso, ker je splon spregovorila z mano. Vraga, najraje bi začel obsojati vse po vrsti. Ampak nemorem. Jaz sem bil kriv. Uničil sem njo in vse, kar sva imela. Vendar bom naredil vse, da odkupim za svoje napake.

PRIGODE KAPITANA GATNIKA

Spoznajte Grego Bradaca in Klemna Kočarja. Grega je fant s kravato in frizuro na ježka, Klemen pa fant z majco s kratkimi rokavi, in sračjim gnezdom. To si zapišite v uho.

Grega in Klemen sta bila najboljša prijatelja. Imela sta veliko skupnega. Bila sta soseda in sošolca v četrtem razredu Osnovne šole Ivana Rode.

Grega in Klemen sta bila zelo odgovorna. Kadarkoli je kdo kaj ušpičil, sta bila ponavadi odgovorna onadva.

Konec tedna! Ljubi prejeli konec tedna!
Spiš, dokler hoče. Zajtrkuje v pižami.
Dopoldne televizija. Popoldne televizija. Zvečer televizija.
Nič sode in nobene gospodične Marole cele dva dneva.
Eno slabo stvar na konec tedna le ima. Gašper se
pomisli na hotel nanjo. Upal je, da bo mama to
pozabila nanjo. Morda pa danes ne bo pridela in
vega uničila. Grozni Gašper se je zavalil v udoben in
fotelj in prižgal televizijo in gledal svojo najljubšo
oddajo Lvinjska soba, v kateri so najstniki tekmovali
kdo ima bolj nemarno sobo. Gašper je komaj čakal, da
strašni najstnik. Njegova soba bo gotovo posebala vse,
kar so kdajkoli videli v Lvinjski sobi. "yuuu" je slišal
živnil Grozni. Gašper bo je Umoxani Uroš, pobasal
kaj ima pod posteljo. Vjla! je kliknil Grozni Gašper
bo je zatahla Zalka sunkovito odprla omaro.

MROŽ

Med dragimi turisti
je letos na dopust prišel
s polarne zime v topli Portorož
en dohaj nenovuden mož:
profesor prava Jožef Mrož.

Kovčke odložil je v spalnici
in se nastalnil v kopalnici
sobe številka 102
(s pogledom na morje)
v najbolšem obalnem hotelu
kategorije A.

Zdaj vsak dan
v novem klobuku,
na nosu sončna očala
in pol kile piz bain brems,

in v najboljši kopalnici
v najboljši kopalnici

v najhujši poldnevni vročini
se spravi na plažo
popoldne pred dobro večerjo
pa v savno je in na masažo.

Kraljična na ržno graha

Nekdo je živel kraljčnica, ki se je hotel poročiti z kraljično, toda morala bi biti prava kraljična. Potoval je po vsem svetu, da bi našel vernico kraljično, a povsod je bilo kaj narobe. Kraljičen je bilo dandaj, ni pa mogel doznati, če to kraljične prave. Tinec je bilo, kaj kar ni bil predvsem opredeljen. Tako je prišel spet domol in bil ves potrt, saj bi bilo v redu če bi domol pripeljal kraljično. Nekoga večera je zakrumpela strašna nevihta. Bliskalo se je in gromelo, dež je lil v potokih, bilo je grozno. Kraljiča je potekala na grajska vrata in stari kralj je postal in se odpirati. Pred vrati je stala kraljična. Ampak, ojoj! Kraljična je pa bila od nevihte! Koda ji je odtekla od las in obleke, teka ji je v čerčjek, potem in pri petih spet ven. In vendar je trdila, da je prava kraljična. Člo, to bomo že videli! Si je mislila stara kraljica, a je deljala nič. Šla je v spalnico, položila pre zimnice v postelje na tla in položila na tla eno majhno ržno graha. Nato je na ržno položila dvajset zimnic, na zimnice pa še dvonajce pernic. Tu je morala kraljičnice don ležati. Kjutraj so jo vprašali kako je spala. Uhh, strašno slabo! je odgovorila kraljična. Koraj vso noč nisem zadržala oči. Bog si, vedi kaj je bilo v postelji. Ležala sem na nečem trdem, da sem vsa modrikasta po telu. Grozno! Tako, so spoznali, da je to prava kraljična, ker je dala 20 zimnic in 12 pernic zadržala ržno graha. Isto ržno graha pa je v muzeju

Lūgš

jā, tāpēc lūgš, pamanī, ka esmu ar laipni. Ne kaitē mī
je līd kopā pārvērti ar v. lūgš, un pake vāji mī dābo. Gūdijs
lūgš ar tebi, mīkē pa te v. rezervi ar mī vidē. Patekmo
kot NLP-ja ali cūve lūgš.

Pa mījam jē lūgš, ar te gūdijs vāki dābo, ne da bi te
spāzili.

Amāks māj se vāram h lūgšam. Mīno mījā gūti tūdi
vēkērat, ne da jūh spāzē, kaje 2 lūgšm rāci, mīkē bādā
se ar dābā lūgš ali lūgšm mīkē. Sem in tija mīkē
mīkējā ar lūgšm mīkē mīkē ar lūgšm jūdi. Dāgājā
ar jūh mīkējā in tūdi rāci, kot v. filmā.

Jā, pa, ar se dābā mīkē in ar ti ne dāgā mīkē filmā?
tāto sem se dābā, da bāra sem mīkē lūgš, mīkē,
da jē ar mīkē mīkē. V, sēli, kār sem mīkē. Pa
ar tebi. In ar mīkē, bi mīkē. Ar, mīkē ar mīkē
mī mīkē mīkē. Bādā jē in tūdi. Tāto ar jē tūdi
mīkē mīkē, mīkē ar mīkē mīkē mīkē.

V ŽEPU IMAM SREBRN LEŠNIK

V žepu imam srebrn lešnik,
dal mi ga je gozdni škrat,
z njim pričaram, kar želite,
ribnik, reko ali grad.

Vam pričaram sončne dneve,
ko iz megle dež prši,
vam pričaram kres in vile
sredi junjske noči.

Vam pričaram majhen lonček,
kjer doma je majhna miš,
ki pove ti lepo zgodbo,
kadar koli si želiš.

Mula je domača žival. Ima glavo, trup, in rep, noge in ušesa, skratka vse, kar žival potrebuje. Kakor ljudje, tako so tudi mule različne. Nekatere bučajo za vsako figo, druge grizejo, nekatere so gizdave, druge so muhaste. Vse od prve do zadnje, pa so temaste. Ima mi lepa lastnost. Toda tima pri mulah daleč zastaja pred drugimi dobrimi lastnostmi, ki so: skromnost v jedi in pijči, vzdržljivost in bistrumnost. Da, vse mule so temaste in pametne. In o taki temasti in pametni muli pripoveduje ta povest.

To se je zgodilo jeseni leta 1943, ko so nas Svabi hajkali. Bilo jih je kot listja in trave in zagnali so se nad nas s tanki, s topovi in s letali. Hoteli so nas uničiti. Vidite, že samo to povzame, kako so Svabi bedasti. Kdo na svetu pa more partizane uničiti...? Nikče! Nemci po cesti - mi pa v gozdove. Gozdovi so trdnjave partizanov. Kajpak, učasih nam je predla tuda, ker smo bili obkoljeni. Učasih smo padli v zasedo. Zaseda je nerodna stvar. Mimo hodiš po poti in razmišljaš kje bi si skuhal večijo, iznenada pa nate: dvor, dvor!

POTEPUŠKI MAČEK BOB

Nekje sem prebral znani citat, ki pravi, da v življenju vsak dan dobivamo nove priložnosti. Stalno se nam ponujajo, vendar jih večinoma ne izkoristimo.

Večino življenja se mi je to res dogajalo. Veliko priložnosti mi je prišlo na pot, včasih kar vsakodnevno. Dolgo sem jih tudi izpuščal iz rok, potem pa se je spomlad 2007 to končno spremenilo. Takrat sem spoznal Boba. Nekaj mi pravi, da je bila to mogoče tudi zanj možnost začeti znova.

Prvič sem ga srečal marca, na turoben četrtkov večer. London se takrat še ni povsem otresel zime in na ulicah je še vedno vladal strupen mraz, zlasti kadar je veter zapihal s Temze. Tistega večera je bilo še posebej mrzlo, zato sem se s celodnevnega igranja po ulicah Covent Garda vrnil malo prej kot običajno. Nedolgo nazaj sem se preselil v novo socialno stanovanje v Tottenhamu na severu Londona.

Kot vedno sem prek ramen nosil črn kovček za kitaro in nahrbtnik. Že mano je tokrat tudi Belle, s katero sva bila pred leti par, vendar sva kasneje postala najboljša prijatelja. Nameravala sva si privoščiti poceni kari in uživati v gledanju filma na malem črno-belem televizorju, ki sem ga dobil v bližnji posredovalnici rabljenih stvari.

Tessa

Mama

Niko Grašenauer

Mama je od vseh ljudi
najboljša na svetu,
ker se mi rada smeji
in ker je par očetu

Z mamo se oče poljublja,
z njo hodi spat in z njo vstaja
in kar naprej ji objublja
vse do kraja.

Z njo se fotografira,
objet preko rame,
in z njo se prepira,
kadar se vleče zame.

Mama očetu bere misli
in vse njegove želje uganee.
Pomaga mu, kadar so dnevi kisli,
ali če z levo nogo vstane

Mama ne more biti sama
ali imeti za par kakšnega strica
Saj vsi vemo, da je mama
boljša očetova polovica.

Le kako bi bilo očetu
brez mame,
ko bi ga le pol hodilo po svetu
in nič ostalo zame?

Povodni mož

od nekdanj lépe so Ljubljanske slovele,
al lepši od Urške bilo ni nobene,
nobene očem bilo bolj zaželeno ob
času nje cvetja dekleta ne žene.
Ko narbolj iz zvezd je danica svetla,
narlepši iz deklic je Urška bila.

Mnogtere device, mnogtere ženice oko, je
na skrivnem solze prelivalo, ker Urški
srce se je ljubega vdalo; al ljubih bilo
je nji vedno premalo. Kar slišala moških
okrog je slovet, skušala jih v mreže
razpete je ujet. Je znala obljubiti, je
znala odreči in biti prijudna, in biti prevzetna,
mla denče unemat, bit staršim prijetna,
modrij in zvijač je bila vseh umetna,
možake je dolgo vodila za nos, ga stakne
nazadnje, ki bil ji je kos. Na starem
so trgu pod lipo zeleno trobente
in gosli in cimbele pele, plesale lepote
iz Ljubljane socele v nedeljo popoldan
z mladeniči vesele, bila je kraljica
njih Urška brčka, plesati ni dolgo nje
volja bila. Jih dokaj jo prosi al vsakmu
odreče, prešerna se brani in ples
odiašuje, si vedno izgovore nove
zmišljuje, že sonce zahaja, se mrak približuje
že sedem odbila je ura čez, ko jela ravnat se je
Urška na ples.

PELANGA KOPPI ELISCA MALE ČAROVNICE ČAROVNICA LENČKA SE PRISELI

Sijala je polna luna in ura na rogovcu je pravkar bila polna,
 ko je na zobni krtaki priletela v lipov drevored majcena čarovnica.
 "Ha! Ravno pravi krtaki dame", je rekla in izginila v prazno
 sovino duplo. Potem se je kaslžalo neznansko kihanje in iz dupla
 se je pokazal oblak prahu, kajti mala čarovnica je začela
 pospravljati svojo novo hišo. "Kakšna svinjarija pa je spet
 to?" Je razjarjeno vpila mati miš, ki je stanovala v koreninah
 iste lipe. Mala čarovnica je pomnila glavo iz dupla in
 vljudo rekla: "Prosim!"
 "Svinjarija! se je drla miš. Najprej nam je čuk spuščal svoje
 drkoceno glavo in zdaj vi nesramno sipate prah na nas!
 Saj to je višček!"
 Tako zoprne miši pa še ne! Mala čarovnica je prijelo, da
 bi jo začarala v kaj res gnušnega v smetnjak ali pa v
 pijavkarijo. Ampak čaranje je tako težko in naporno! Zato
 je poskusila lažjo čaromijo - nasmehnila se je kot sonce
 in prijazno rekla: "Mati ne jezite se, no. Takej vam bom
 ustregla." Ampak to je bila res trdovratna miš, in se je
 še kar drla. Lepda korenin je radovedno pogledalo pet
 smučkov - to so bili mišji otroci. "Majčkeno se potrpite", je mala
 čarovnica še naprej čarala s prijaznostjo. "V glavnem je
 pospravljeno in pripravila vam bom popanek za pomiritev žil."
 "Popanek?" je rekla miš zaničljivo. "Kakšen zvarček je pa to?
 In kdo spla ste?"

Harry Potter - fant ki je preživel

Gospod in gospa Dursley z Rožmarinove
stiri sta bila nadve ponosna, da sta popobni-
oma običajni človeški bitji. Ščim nenavadnim
ali skrivnostnim in s podobnimi neumnostmi
nikakor nista hotela imeti opravka.

Gospod Dursley je bil direktor podjetja
Grunnings, ki je izdelovalo svedre. Bil je mežan
in mišičast, vratu skoraj ni imel, zato pa je
imel zelo kožate brke. Gospa Dursley je bila
suha in svetlo lasa, njen vrat pa je bil skoraj
dvakrat daljši, kot je v navadi. A prišel ji je
velo prav, saj je tako lažje opazala za sosedi.
V svojem sinu, Dudleyju, pa sta tudi, da je
najboljši fantek na svetu.

Imela sta vse kar sta hotela. Življenje
jima je gnetila le skrivnost, ki je nista
raupala nikomur. Prepričana sta bila, da
ne bi prenesla, če bi kdo izvedel za družino
Potter. Gospa Potter je bila sestra od
gospa Dursley, a že dolga leta se nista
videli. Gospa Dursley se je celo pretvarjala,
da sploh nima sestre, kajti slednja in njen mož
nikakor nista bila običajna človeka. Dursleyjeva
sta se kar stresla ob misli, kaj bi bilo, če bi
se Potterjeva prikazala pred hišnimi vrati.

ERICH KÄSTNER DVOJČICI

BILJE OB BILJSKEM JEZERU - POČITNIŠKI DOMOV
KOT ČEBELNJAČI - AUTOBUS Z DVAJSETIMI NOVI MIŠKI -
KODRI IN KITE - ALI LAHKO DEKLICA ODGRIZNE DRUGI
NOS? - ANGLEŠKI KRALJ IN NJEGOV ASTROLOŠKI
DVOJČEK - OTEM, KAKO TEŽKO DOBITE GUBE OD
SMEHA

POZNATE BILJE? GORSKO VASICO BILJE? BILJE
OB BILJSKEM JEZERU? NE? NEPOZNATE? ČUDNO.
KOGARKOLI VPRAŠAŠ, JIH NE POZNA. GOTOVO SPADAJO
BILJE MED TISTE KRAJE, KI JIH POZNAYO SAMO TISTI,
KI JIH ZANJE NIKOLI NE VPRAŠAŠ. TAKO JE TO.
IN ČE TOREJ NE POZNATE BILJ, ZAGOTOVO NE MORETE
POZNATI OTROŠKEGA DOMA V BILJAH OB BILJSKEM
JEZERU, ZNANEGA POČITNIŠKEGA DOMA ZA DEKICE.
ŠKODA. A NIČ NE DE. OTROŠKI DOMOV SO SI PODOBNI

Dajte gogiju žogo

Seveda bo nekje v moji glavi vedno prisotno razočaranje, če ne bom osvojil šampionskega prstana in kot kaže, ga najverjetneje ne bom. Ampak, to je življenje obnašati se je treba kot velik fant. Nima smisla razmišljati o zapravljenih priložnostih, o tem, kaj bi bilo, če bi enkrat več zadel, ukradel še eno žogo...

PEKARNA

MİŞMAŞ

Prav na boncu Mišji vasi je stala neboč lepa,
stara hiša. Nad njinimi vrati je visel napis:
PEKARNA MİŞMAŞ.

Že naosegodaj zjutraj je po vsej vasi neznano-
sko lepo dišalo po svežem kruhu, tako da
so se vaščani kar sami od sebe prebujali;
se umivali pri bistrem studencu in se zbirali
pred pekarno. Trob stan se je začel s
sedmimi na močokusnega kruha: kledi
rnega, domačega kmečkega kruha iz
dišee rane moke, zamšanega z drobnimi
zenci kumine, majhni, krstjavo zapčeni
jemenovi klobčki, koruane stručke z gladko
rjavo skorjico, ajdov amesni kruh, zamšen
enkrat z orehi, drugič z makom, na najra-
zličnejše belo pecivo - od rogličev do drobnih
struck in remljic ... Pa seveda bo sneg bel in
bo dih rahel, visoko vzhajajo mlični kruh
s bronico iz pletenih testenih bitk. Ob
sobotah pa se ameraž drugačno presene-
čenje za vaše otroke: slane prste pa
medenjaki pa piškoti pa masleni kolački
z orehovim nadevom pa marmeladni
venčki pa cimetove palčice ...

Kavalirjeva ponudba

Julija Quinn

Vsi so vedeli, da je Sophie Beckett pambit. To so vedeli tudi služabniki. Vseeno so malo Sophie imeli radi, zaljubili so jo v trenutku, ko je kot triletno dekletce pristopila pragu Pinwoodskega parka. Neko juljske dežurne noči se ji ravno v prvele plavce pojavila na hišnem pragu. In ker so jo imeli radi, so se vsi potrjavali, da je tisto, kar jim je povedal neki grof Pinwoodski - posvojina hčerka starega prijatelja. Niti zato, če ji imela Sophie mahovnato zelene oči in temno plave lase kot grof. Niti zato, da je njen obraz nenavadno spominjal na grofovo pravkar preminulo mamo in da se ji nasmehnila kot njegova sestra. In ker nihče ni želel prisadeti Sophie - ali ogroziti svojega položaja - tega nihče ni omenjal. Grof Richard Gunningworth ni nikoli govoril o Sophie ali njenem pouku, gotovo pa je vedel, da je njegova nezakončna hči. Nihče ni poznal vrline pisma, ki ga je tiste dežurne noči gospodinja našla v Sophiejinem žepu: grof ji pisanej prebral in listič se v istem trenutku vrgel v ognjene zublje, ki so plapolali v kamini. Uparoval je, kako se je papir v vročini zvijal in se splahnil, nato pa naročil, naj Sophie pripravijo sobo v bližini otroške igralnice. Velikokrat je živela tam. Grof jo je klical Sophia, ona pa njega "moj gospod". Tricela sta se kadavla, ki grof prišel iz Londona.

Gumbe je posojal

Čevljar Pirc je sina Tončka do desetega leta pustil na kmetih pri teti Mici, sedaj paga je vzel k sebi v Ljubljano, da bi ga vzgajal strogo roko. Fant se v novem življenju v mestu kar ni mogel privaditi in težilo se mu je narediti in prostosti. Popoldanski pouk je bil končan in z vikom in krikom je drvela mladina iz šole. Pa, ti, stim, ki se je najbolj mudilo iz šole, tistim se je najmanj mudilo - domov, v manjših ali večjih glasnih gnučah so se sukali po cesti. Eni teh gnuč je naveloval naš znanec Likar, ki je že tretje leto študiral tretji razred, ker mu preobilni drugi posli žal niso puščali toliko časa za šolske stvari reči, kakor so to želeli učitelji.

~~Veliki pater~~
Janez Novak: Kmetiška bolečina

Nad rožami na oknu zadnji dan poseda.
in mrah se ríša.
Nad mizo ~~z~~ kotu bogu gleda,
zgubljeno ~~s~~ križa.

~~So~~ ~~pa~~ Zdrav hiša je brez gospodarja
in brez sinu.
Prudek se s spaho gredo pogovarja
na rid z radu.

Vsi so odšli, pol križe in po svetu
gunt je brez rpk,
zdrav je zdrav plug in svet v zadnjem
vetru
samokotni Bog.

Posledni žarek krmavice
čez mizo gre
in skozi našlonjalo stola meče
~~na~~ na podpod izrezano sru.

Avtor: France Prešeren
Boevija: KAM?

Ko brex miru okrog divjam
prijat' lji prašajo mene: kam?

Prašajte raj' oblak neba
prašajte rože val morja

kadar močeni gospodar
drvi jih sem ter tje inhar.

Oblak ne ve in val ne kam
kam nese me obup, ne znam.

Samo to znam, samo to vem,
da pred bližje nje ne smem

in da ni mesta vrl zemlje
kjer bi porabil to gorje!

ZGODBE
Narnije

Konj IN NJEGOV fantič

(C.S. LEWIS)

to je zgodba o pustolovščinah, ki so se zgodile v Narniji in Kalormenu ter dehalah med njima, v Klati dobi, ko je bil Peter vohovski narnijski kralj, njegov brat in obe sestri pa so kraljevali pod njegovim vodstvom.

V tistih časih je došlo na jugu Kalormena, v nekem morskem realivčnem živl nevera ribič po imenu Aris, iz njim pa je živl deček, ki je Arisu praviel oče. Fantiču je bilo ime Tarta. Skoraj vsak dan je Aris izplid v tolu, da bi jih prodal. Če je imel dobre izkupiček, se je vril danov kar dobre volje in pustil Tarta pri miru, če pa je bila prodaja slaba, je ohrivil fantiča in ga včasih pretel. Včasih se je našel razlog za očitke, saj je imel Tarta veliko opravil, od kuvarja do pranja mize, do kuharja večerje in čiščenja hiše, v kateri sta prebivala.

Tarta ni razmalo nič, kar je bilo južno od njegovega doma, kajti enkrat ali dvakrat je z Arisom obiskal vas, nato je vedel, da tam ni nič posebnega zanimivega. V vasi je najbolj prekal druge moške, prav takšne, kot je bil njegov oče oblične v dolge, umazane halje, obute v lesene, na koncih navorge privitane čevlje in pokrite s tvelani, imeli so brade in se različno pomenovali v ranih dolgočasno svenitih stvarih. Poč pa ga je nadlase sanjalo vse, kar je lečalo okrog, kajti v to smer se nikdar ni nihče odpravil in tudi njemu niso niholi pustili tja.

Ivan Minatti:

Nekoga moraš imeti rad

Nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen,
nekomu moraš nasloniti roko na ramo,
da se, lačna, nasiti bližine,
nekomu moraš, moraš,
to je kot kruh, kot požitek vode,
moraš dati svoji bele oblake,
svoji drzne ptice saj,
svoji plašne ptice nemoci
- nekje vendar mora biti zanje
gnezdo mira in nežnosti -

nekoga moraš imeti rad,
pa čeprav trave, reko, drevo ali kamen
ker drevesa in trave vedo za samoto
- kajti koraki vzlijo odidajo dalje,
pa čeprav se za hip ustavijo -
ker reka ve za zalost
- če se le nagne nad svojo globino -
ker kamen pozna bolečino

- koliko težkih nog
je že šlo čez njegovo nemo srce -
nekoga moraš imeti rad,
nekoga moraš imeti rad,
z nekom moraš v korak,
v isto sled -

v trave, reka, kamen, drevo,
molčeci spremljevalci samotnežev in čudakov,
dobra, velika bitja,
ki spregovore samo
kadar umolknejo ljudje.

